

ישועה קטנה, ישועה גדולה

הסיפור המופלא על הרבי לוי יצחק מברדיטשוב ואהבת ישראל.

בְּלֵב הַחֹרֶף הַקָּר שֶׁל בֶּרְדִּיטְשׁוֹב, הָיָה בַּיִת אֶחָד שֶׁתָּמִיד הָיָה חֵם וּמְאִיר.
כָּאן יָשַׁב הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ, רַבִּי לִוִּי יִצְחָק, סֵנְגוֹרֶךְ שֶׁל יִשְׂרָאֵל. כָּל חַיָּיו הוּא רָאָה
רַק אֶת הַטּוֹב בְּכָל יְהוּדִי, וְהִתְפַּלֵּל לַה' מִתּוֹךְ אֲהָבָה עֲצוּמָה.

בְּלִילָה אֶחָד, נִכְנָס לְחִדְרוֹ יְהוּדִי שְׂאֵבֵד אֶת כָּל עֲשָׂרוֹ וּפָרֵץ בְּבִכִּי:
"רַבִּי, אָנִי מֵיֵאֵשׁ וְעָנִי, אָנִי זָקוּק לִישׁוּעָה!"

הָרַבִּי לָטַף אוֹתוֹ בְּאַהֲבָה וְאָמַר: "בְּנִי אֶהוּבִי, הַנֶּשֶׁם יִתְבָּרֵךְ לֹא עוֹזֵב אֶף יְהוּדִי."

הַרְבֵּי עָצָם אֶת עֵינָיו בְּתַפְלָה עֲמוּקָה וְאִז יַעֲץ לוֹ מִשְׁמַיִם:
"הַפְּרִיץ נֹכְרֵי עוֹרֶךְ הַגִּרְלָה וְהַפָּרֶס הוּא עֲשׂוּרִים אֵלֶיךָ זְהוּבִים!
קֹנֵה פֶרֶטִים, וְאֲנִי מַבְטִיחַ לָךְ, בְּעֶזְרַת ה', שְׁתִּזְכֶּה."

הַיְּהוּדִי הָאֶמִּין לַצַּדִּיק בְּאַמוּנָה תְּמִימָה.
הוּא אָסַף אֶת הַפְּרוּטוֹת הָאַחֲרוֹנוֹת בְּכִיסּוֹ, מָכַר אֶת מַעֲט חֲפָצָיו,
וְקָנָה אֶת כְּרִטִּיס הַהֶגְרָלָה. עֲכָשׁוּ נִשְׁאָר רַק לְבַטָּח בַּה' וּלְחַכּוֹת.

וּבִינָתִים בְּאַרְמוֹן, הַפָּרִיץ הָעָשִׂיר יָשֹׁן וְחָלֵם חֵלוֹם בִּלְהוֹת!
מִן הַשָּׁמַיִם הֵרָאוּ לוֹ אֵיךְ הִיְהוּדִי הָעָנִי זָכָה בְּכָל עֲשָׂרִים אָלֶף הַזְּהוּבִים.
"אֹי וְאָבוֹי, אָנִי אֶפְשֹׁט רֶגֶל!" נִבְהַל הַפָּרִיץ.

בְּאַמְצֵעַ הַלַּיְלָה – בּוֹם! בּוֹם! דְּפִיקוֹת חֲזָקוֹת בְּדָלָת! מְשַׁרְתִּי הַפְּרָדִיץ הִגִּיעוּ
לְקַחַת אֶת הַיְּהוּדִי לְאַרְמוֹן. הֵלֵב שְׁלוֹ צָנַח מִרֵּב פֶּחַד מִהַגּוֹיִים הָאֲכָזְרִיִּים.
"מָה עֲשִׂיתִי?" הוּא רָעַד.

בְּאַרְמוֹן, הַפְּרִיץ הָעֶרְמוּמִי הֶצִיעַ לוֹ עֶסְקָה לִילִית:
"הֶסְכּוּי שְׁלָךְ לְזָכוֹת הוּא קָטָן. בּוֹא נַחֲלִיף! תֵּן לִי אֶת הַכַּרְטִים
עַכְשָׁו, וְאֲנִי אֶתֵּן לָךְ מִיד שֶׁק מָלֵא בְּאַלֶּף זְהוּבִים!"

הַיְהוּדִי נִרְעֵד. בְּמָקוֹם לְזָכוֹר אֶת הַבְּטָחַת הָרַבִּי וּלְבַטֵּחַ בָּהּ, הִפְחִד שְׁלֹט בּוֹ.
"מָה אִם אֶפְסִיד הַכֹּל? אֵלֶּךְ זֶהוּבִים זֶה הֶמּוֹן כֶּסֶף."
מֵתוֹךְ יְאוּשׁ וְחוֹסֵר אֲמוּנָה שְׁלֵמָה, הוּא מָסַר אֶת הַכֶּרֶטִּים.

בבקר המחרת, רץ היהודי לרבי בשמחה: "רבי! ראה, ברוך ה'! הפרץ נתן
לי אלה זהובים! עצתך עבדה!"

אך קדוש ישראל, הרבי לוי יצחק, לא שמח. הוא הביט בו בעיניים רחומות ונאנח אנחה קלה.

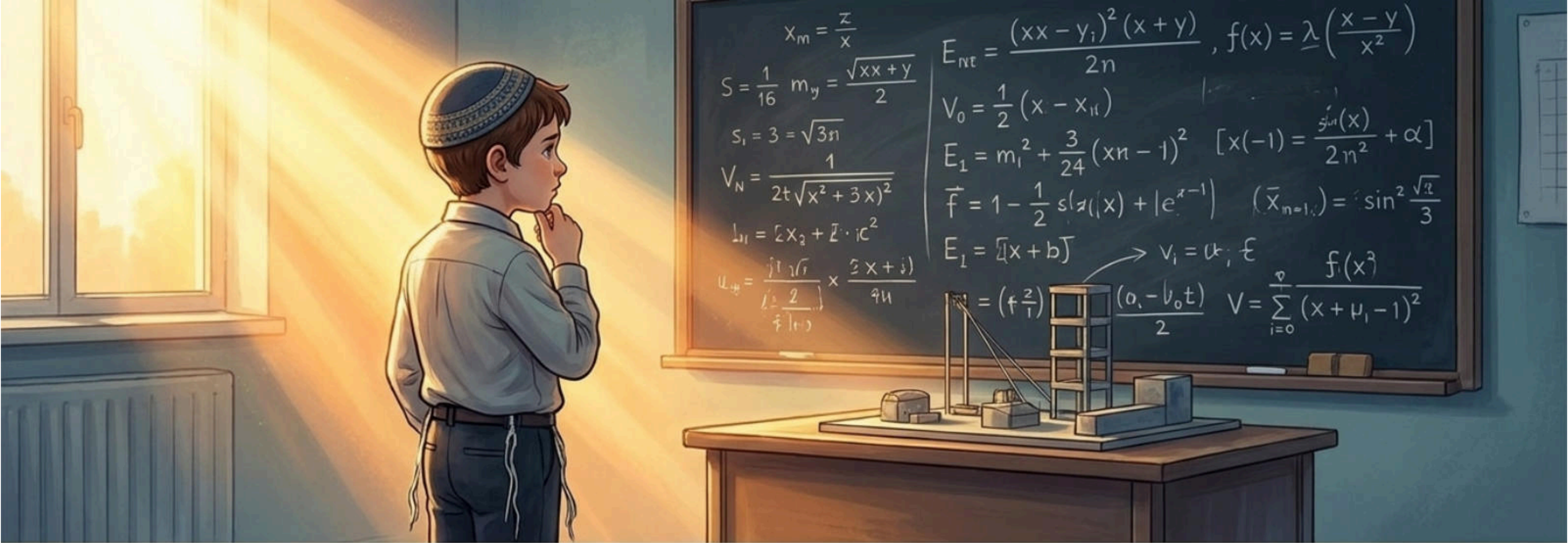
"אוי, בְּנֵי הַיָּקָר... "לַחַשׁ הָרַבִּי, "הַשָּׁמַיִם רָצוּ לָתֵת לָךְ יְשׁוּעָה גְּדוֹלָה שֶׁל עֲשָׂרִים אֲלָף."
"אֶךְ מִרְבַּ פִּחְדֶּךָ מִן הַגּוֹי בַּלִּילָה, בַּחֲרֹת לְהַסְכִּים וּלְקַבֵּל יְשׁוּעָה קִטְנָה, וּתְרֹת עַל הַשָּׁפַע
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא תַכְנִין עֲבוּרָךְ."

הַחֲסִיד הָיָה מְאוֹכְזָב, אֶךְ הָרַבִּי מִיד נִשָּׂא עֵינָיו שְׁמִימָה, עֲטָף אוֹתוֹ בְּאַהֲבָה וְאָמַר לְבוֹרָא:
"רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם! רְאֵה אֵיזָה עִם קְדוּשַׁיִּי לָךְ! אֲפִלּוֹ בְּתוֹךְ פֶּחַד וְגִלוּת, יְהוּדֵי כָּל כָּךְ יִרְאֵה
שְׁמִים שֶׁהוּא שֹׁמֵחַ בְּחֻלְקוֹ וְאוֹמֵר 'תּוֹדָה רַבָּה' עַל יְשׁוּעָה קִטְנָה בְּלִי לְבַקֵּשׁ הֶרְבֵּה!"

בַּחַיִּים, יֵשׁ לָנוּ שְׁתֵּי בְּחִירוֹת אֵיךְ לְקַבֵּל בְּרָכָה:
כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מִפְּחָדִים מִהַמְצִיאוֹת וּמִסִּתְּפוּקִים בַּמַּעַט מֵתוֹךְ יְאוּשׁ, אֲנַחְנוּ חוֹסְמִים אֶת הַשְׁפָּע.
אֶךְ כְּשֶׁאֲנַחְנוּ בּוֹטְחִים בַּה' בְּלִי גְבוּלוֹת, אֲנַחְנוּ פּוֹתְחִים פֶּתַח לְנִסִּים אֲדִירִים!

גם אֲנַחְנוּ, בַּחַיִּים שְׁלָנוּ, לַפְעָמִים נִתְקָלִים בְּאַתְגָּר אוּ בְּמִבְחָן קָשָׁה.
הַיֵּצֵר אוֹמֵר לָנוּ: "זֶה מִפְחִיד, תוֹתֵר. תַּעֲשֶׂה רַק קֶצֶת וְזֶהוּ." אֲנַחְנוּ שׁוֹכְחִים
שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יָכוֹל לַעְזֹר לָנוּ לְהַצִּיל בְּגָדוֹל, אִם רַק נֶאֱמִין בּוֹ עַד הַסּוֹף!

מָחָר בַּבֶּקֶר, כְּשֶׁקָנְשָׁה לָכֶם, זָכְרוּ אֶת הָרֶבִי מִבְּרָדִיטְשׁוֹב!
אֵל תִּסְתַּפְּקוּ בִּ'יִשׁוּעָה קִטְנָה". תִּבְטְחוּ בֵּה' כִּי הוּא כָל יָכוֹל! וְהִכִּי חָשׁוֹב: תָּמִיד
תִּסְתַּכְּלוּ עַל הַחֲבֵרִים שְׁלָכֶם בְּעֵין טוֹבָה וְתִדּוּנוֹ אוֹתָם לְכַף זְכוּת, בְּדִיק כָּמוֹ סִיגוֹרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.